

Pumpe eller en Vandhane, skal der være opsat en Tavle med Advarsel imod at benytte Vandet som Drikkevand. Jeg vil mene, at et saadant Forbud kun behøver at gælde, hvor Vandet tages fra en Brønd, men derimod ikke, naar det tages fra en Vandhane, altsaa naar Vandet kommer fra Vandværket. I § 21, hvor der skitseres en Ordning af Gravstederne, siges der, at enhver Grav bør forsynes med en Nummerpæl. Jeg vilde mene, at dette „bør“ maa rettes til „skal“. Gravfreden er i mangfoldige Tilfælde paa Landsbykirkegaarde blevet forstyrret, fordi der ingen Orden har været med Hensyn til Begravelserne, og fordi der ingen Kontrol har været med, hvor længe Gravstederne har været i Brug. Der fortsættes saa, at denne Nummerpæl kan være af Egetræ eller af Jern. Jeg vilde foretrække, at der kommer til at staa, at den skal være af Jern. Naar Gravfreden andrager 20 Aar saaledes som nu, eller hvis den udvides til 30 Aar, vil Tallet i Egetræspælen i mangfoldige Tilfælde være ganske uløseligt, naar disse 20—30 Aar er gaaet. At der skal være et Kort over Kirkegaarden, paa hvilket hver Grav afmærkes med Nummer, er for Landsbykirkegaardens Vedkommende noget ganske nyt, men det er i høj Grad betimeligt. Jeg kunde ønske i denne Forbindelse at henlede Opmærksomheden paa, at Førstelærer Frans Hansen, Skelstrup ved Maribo, i mange Aar har arbejdet med dette Spørgsmaal og har udgivet en Begravelsesprotokol, som er indført i $\frac{1}{6}$ af Landets Kirkegaarde, og at han har været med til at udarbejde Kort over Kirkegaardene. Jeg kunde ønske, at den højtærede Minister senere maaske vilde autorisere hans Protokoller, som jeg finder meget praktiske.

Ifølge § 23 er Fredningstiden for Gravsteder 20 Aar, hvor der ikke i Vedtægten for Kirkegaarden fastsættes andet, men der kan i Vedtægterne optages Bestemmelser om, at Fredningstiden skal være 30 Aar, og det synes jeg er rigtigt. I § 24 staar der, at Gravplads for ubemidlede skal udlægges uden Vederlag; der staar ikke, at det skal være for dem, der er under Fattigvæsenet, men for ubemidlede; der kommer altsaa til at staa det, som det ærede Medlem Hr. Sundbo ønskede. Jeg vilde sætte Pris paa, at det blev tilføjet, at Gravstedet ikke maa udlægges i en særlig Afdeling. I Almindelighed er man vistnok gaaet bort fra saadanne særlige Afdelinger for fattige, Fattigkirkegaarde, som man havde længere tilbage i Tiden, men jeg kunde ønske den

nævnte Bestemmelse udtrykkeligt tilføjet. Er der noget Sted, hvor der ikke bør gøres Forskel, er det dér, hvor Døden har gjort alle lige.

I § 25, 4de Stykke, staar der, at Synet skal paase, at Ligstene og Mindesmærker, som enten kan tjene til Kirkegaardens Prydelse eller til at bevare Mindet om fortjente Mænd og Kvinder, ikke maa fjernes fra Kirkegaarden. Der er sket store Forsyndelser i svundne Tider paa dette Omraade, og det er godt, at dette forebygges.

I § 29 og følgende Paragraffer omtales Tilsynet, dels Menighedsraadets, dels Provstisynet og dels det særlige Syn om Hovedistandsættelser af Kirken. Disse Bestemmelser har længe været tiltrængt.

Jeg skal derefter omtale Lovforslaget om Lønningsvæsenet udenfor København og Frederiksberg. Man kan fra en Side beklage, at de i Lovforslaget foreslaaede Lønninger ikke er paa Højde med de af det kirkelige Udvalg foreslaaede; men man vil kunne forstaa, at det har været vanskeligt under det dalende Velstandsniveau at foreslaa højere Lønninger. Jeg understreger derfor Udtalelserne i Betænkningen om, at de foreslaaede Lønninger forudsætter en Revision, naar man kommer ind i en Tid, hvor den økonomiske Stilling ligger fastere. Der er den Lysside ved de lave Lønninger, at den gamle Historie om Præstesækken, der aldrig kan blive fyldt, ikke kan bruges mere. Men der er ogsaa den Skyggeside ved de lave Lønninger, at de vil medføre en meget ringe Tilgang af Teologer. Er det vanskeligt for Øjeblikket at faa Præsteembederne besat med Teologer, vil det blive endnu vanskeligere i Fremtiden. Jeg mener, at man snart maa tænke paa at indføre en kortere Uddannelses-tid for Præsterne. Naar Staten kræver en 10—12 Aars Uddannelse og byder saa lav en Løn, maa man være klar over, at der ikke kan skaffes de nødvendige teologiske Kandidater til Præster. Man maa ikke glemme, skønt der ikke kan ændres noget derved, at det er Staten, der har afløst Tienden og solgt Præstegaardsjorderne, tidt til lave Priser, og solgt dem ogsaa, hvor Præsten og Menigheden ikke har ønsket det. Derfor er der nu for faa Midler i Lønningsfonden, og den Ligning, der derfor maa foretages, er nødvendigvis ikke populær. Altsaa, det er i og for sig Staten, der har Ansvaret for, at Forholdene ikke er gunstigere, end de er i Øjeblikket. Det er ret beskedne Lønninger, der bydes; Begyndelseslønnen er 3120 Kr., stigende til